

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 20	15. OKTOBER 1927	76. AARGANG

TALE AF ÆLDSTE ORSON F. WHITNEY

af de Tolvs Raad.

Holdt i Tabernaklet ved Foraarskonferencen 1927.

(Fortsat fra Side 294.)

Hvad med de andre evangeliske Uddelinger? Hvad med Enok, som var den syvende i den patriarkalske Succession? Hvorledes gik det ham i hans Tidsperiode? Var det ikke en Profeti om vore Dage, som symboliserede Opbyggelsen af Zion i denne Uddeling? Hvad er der sagt om Enok og hans By, som blev helliget ved Indvielsesloven, foruden hvilken der ikke kan blive noget Zion og følgelig ikke blive noget Kristi Komme. Moses sagde: »Og Herren kaldte sit Folk Zion, fordi de var af et Hjerte og en Tanke, og de levede i Retfærdighed, og der var ingen fattige iblandt dem.« Saadan en Tilstand vil der atter blive, og Herren vil komme igen, som han har lovet.

Herren sagde til Enok: »Saa sandt jeg lever, skal jeg komme i de sidste Dage i Ugudelighedens og Hævnens Dage. . . . Og Retfærdighed vil jeg sende ned fra Himmelen, og Sandhed

vil jeg bringe frem af Jorden for at bære Vidnesbyrd om min Enbaarne, om hans Opstandelse fra de døde, ja, om alle Menneskers Opstandelse. Og jeg vil lade Retfærdighed og Sandhed fare hen over Jorden lig en Oversvømmelse for at indsamle mine egne Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk kan omgjorde sine Lænder og se frem til min Tilkommelses Tid; thi der skal mit Tabernakel være, og det skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem.« Og Herren sagde til Enok: »Da skal du og hele din Stad møde dem der, og vi skulle modtage dem i vort Skød, og de skulle se os. Og vi skulle falde dem om Halsen, og de skulle ligeledes falde os om Halsen, og vi skulle kysse hverandre. Og der skal min Bolig være, og den skal kaldes Zion, som er udkommen fra alle Skabelser, som jeg har gjort, og i en Tid af eet Tusinde Aar skal Jorden hvile.« D. K. P. 7: 60—64.)

Med andre Ord, Enoks Zion var en Forløber for de sidste Dages Zion, med hvilket det vil blande sig. Ikke alene Enok, men alle Patriarker, Profeter og Apostle, som har levet paa Jorden siden Tidernes Begyndelse, vil komme med Kristus, naar Herren atter genbringer Zion.

Noah, hvis andet Navn er Gabriel, Opstandelsens Engel; hvad kunde vi gøre uden ham? Han holder Opstandelsens Nøgler, ved hvilke vi vil blive bragt frem af vore Grave. Han er en af vore Forfædre. Hans tre Sønner befolkede Jorden efter Syndfloden. Sem befolkede Asien, Kam Afrika og Jafet Europa. Vi stammer fra Sem igennem Abraham og Israels Hus, men blandet med Jafets Børn.

I Noah Dage dækkedes Jorden af et mørkt Slør, og i Henhold til Aabenbaring vil en lignende Tilstand kendetegne Jorden i de sidste Dage. Den aandelige Del af denne Profeti opfyldes allerede nu; hvad kunde være mørkere i aandelig Henseende end det store Mørke, der hersker i Dag i den moderne Verden vedrørende Gud? Menneskene er lig en blind Mand i Havet, der ikke véd, i hvilken Retning Stranden ligger, og

følgelig ikke véd, i hvilken Retning han skal svømme for at naa den. Saaledes er Tilstanden blandt de viseste af Menneskene med Hensyn til at kende Gud, de véd ikke, hvor de skal finde ham.

Som det var i Noah Dage, saaledes skal det være i Menneskenes Søns Tilkommelse. Jorden blev denne Gang døbt med Vand, men vil nu blive døbt med Ild og den Helligaand.

Vort Familieskab med Abraham har jeg allerede berørt. Vi er blandt hans Efterkommere og er virkelige Deltagere i det Løfte, Herren gav til ham, at i hans Sæd skal alle Jordens Slægter blive velsignede. Velsigner vi ikke Jordens Nationer med at bringe Evangeliet til dem og ved at udføre de hellige Ordinancer saavel for levende som døde?

Den største Opfyldelse af denne Befaling er sket ved Kristus selv, som kom igennem Abrahams Slægtlinie for at blive Verdens Frelser; men en delvis Opfyldelse er sket ved Adspredelse af Abrahams, Isaks og Jakobs Børn, der er af Israels Blod, det Blod, der tror, suppleret med disse Dages Indsamling af Israel, hvis Ret det er at forberede Vejen for Israels Gud, naar han kommer for at regere.

Kristus forløste hele Menneskeslægten, og Israels Hus forberedte Vejen for hans Komme og fortsatte det Arbejde, han paabegyndte. Det var særlig Profeterne, som forkyndte om hans Komme og Apostlene, der forkyndte hans Evangelium til Jøder og Hedninger, men overse ikke Nutidens Apostle, Halvfjerds og Ældster, som nu forkynder Evangeliet til Hedningerne og inden ret længe vil forkynde det til Jøderne.

Jeg haaber ikke, at nogen vil forbinde Frelserens store Mission alene med den Tid, da han blev korsfæstet. Denne er kun en Del af Tiden. Døden paa Korset var ikke mere Enden paa hans guddommelige Løbebane, end Fødslen i Bethlehem var Begyndelsen. Frelserens Mission var altomfattende og strækker sig fra Evighed gennem Tiderne og tilbage igen til Evigheden. Alle de forbigangne Tidsaldre, alle evangeliske Uddelinger fra Adam til Joseph Smith er Dele af Verdens Frel-

sers altomfattende Mission. Det er altsammen Kristi Arbejde fra den Time, han i det store himmelske Raad blev valgt til at forløse Menneskeslægten indtil hans tusindaarige Regering, igennem hvilken han vil helliggøre Jorden og forberede den for en celestial Herlighed.

Den mosaiske Uddeling var en Forløber for den kristne Uddeling; og den kristne Uddeling var en Forløber for Tidernes Fyldes Uddeling, der er sammenbundne og kan ikke regnes som uafhængige af hverandre, de er alle Dele af et stort Hele.

Frelserens første og andet Komme fuldstændiggør hinanden, men han vil ikke denne Gang komme som et Offer, men indtage Davids Trone og regere over Israels Hus for evigt. Det var for at berede Vejen for den herlige Ankomst af Kongernes Konge, at Herrens Profet, Séer og Aabenbarer Joseph Smith var oprejst eller rettere sendt for at oprulle vor Tids store Drama.

Dette er Mormonismen, det evige Evangelium, Baandet, som forener det nuværende med det forbigangne, som binder Bornene til Fædrene, og som forbinder alle de evangeliske Uddelinger og alle Ting, der hører Kristus til saavel i Himmelen som paa Jorden. Den er ikke en jordisk Fremkomst. Den er ikke en menneskelig Plantning. Dens Rødder bunder i Evigheden, og dens Grene har baaret Frugt igennem mange Aarhundreder.

Som Præsident Nibley sagde i Gaar, vil jeg sige nu, hvad har Verden at byde i Stedet?

DE SIDSTE DAGES HELLIGES MISSION.

Af Missionspræsident *John G. Allred* i Liahona.

Herren har været god til Menneskenes Børn siden deres Komme her paa Jorden. I Begyndelsen sendte han en Engel til Adam for at give ham Instruktioner vedrørende Frelsnings-

planen. Senere talte han til Moses, Esaias og Jeremias og gav dem Instruktioner til Folket at efterleve her paa Jorden. Til sidst sendte han sin Søn Jesus Kristus til Verden, ikke alene for at fremlægge Frelsningsplanen, men for at give os et værdigt Eksempel at efterfølge.

Fra Begyndelsen har Menneskenes Børn vist en Tilbøjelighed til at tilsidesætte de Lærdomme, Herren havde givet dem. De stenede Profeterne, fængslede dem, der troede paa dem, og naar Jesus Kristus Guds Søn fremstod for dem, haanede de ham, ligesom de havde haanet Profeterne før ham, for sluttelig at tage hans Liv, hvilket dog ikke skete, før han havde paabegyndt sit Arbejde blandt Menneskene og beskikket sine Apostle til at proklamere det Budskab, han havde instrueret dem til at frembringe. Enhver af disse Apostle led en forsmædelig Død. Ikke een af dem blev det tilladt at dø i sit eget Hjem omgivet af sin Familie og Venner. Det samme blodtorstige Ønske, der bragte Døden over Jesus Kristus, dvælede endnu i Menneskenes Sjæle, og de var ikke tilfredsstillet, saalænge der endnu var en Apostel eller Profet paa Jorden. Ikke alene Lederne, men deres Tilhængere var jaget, forfulgt og drevet i Døden, indtil der ikke var en Jesu Kristi Repræsentant blandt Menneskene. Bibelen blev det eneste overlevende Vidne om, at Jesus var Kristus, og sluttelig kom den Tid i Verdenshistorien, at endog Bibelen og dens Lærdomme blev saa forvirret, at Mænd, der hidtil havde været Forkyndere af Kristi Lærdomme, begyndte at tvivle om hans guddommelige Mission, og samtidig bredte Vantroen sig over Jorden.

I sin Visdom og Barmhjertighed til Menneskenes Børn frembragte Herren et Vidne, der kunde bekræfte den hellige Bibels Lærdomme; thi ukendt for Verden var der et andet Vidne, hvilket Herren i sin Tid vilde bringe frem for at vidne, at Jesus var Kristus, og at vidne om hans Arbejde paa det vestlige Kontinent. I Cumorah Høj havde det tavse Vidne ventet paa Herrens Befaling til at komme frem og bære Vidnesbyrd i Forbindelse med Bibelen, at Gud lever, at Jesus er

Kristus, og at Frelsningsplanen, som han fremsatte, var den samme, der havde været kendt i alle Tidsaldre. Da dette Vidne fremkom, var hele Verden imod det; det var ikke guddommeligt; men formedelst den Helligaand gav Herren til faa af sine Tjenere et Vidnesbyrd om, at disse Optegnelser var sande, og eftersom Verden var i en saa beklagelig, aandelig Stilling, kom disse Vidner frem i en meget belejlig Tid.

Joseph Smith, som var Guds Redskab til at indføre Mormons Bog, havde i sin Ungdom modtaget et af de mest herlige og vidunderlige Syn, som nogensinde har været givet til et dødeligt Menneske. Han saa Faderens og Sønnens Ansigt og hørte fra deres Læber det Budskab i umiskendelige Ord, at Verdens Religioner var forkerte, de havde forandret Ordinancerne og brudt de evige Pagter; men at Herren havde frembragt det Vidne, hvorom vi har talt, og aabenbaret Joseph Smith Evangeliet i sin Fylde med alle dets oprindelige Kræfter og Gaver, med alle de Embedsmænd, Lærdomme og Ordinancer, som har været forkyndt af Kristus og hans Apostle til Frelse og Ophøjelse af sine Børn.

Det er de Sidste Dages Helliges Mission at forkynde til Verden de Ting, som Herren har gjort i vore Dage; thi han ønsker, at vi skal gøre det bekendt for Verden, at han har talt til Nationerne, og at han har udsendt sine Tjenere i al Alvorlighed og Nidkærhed og med Magt til at forkynde til denne Generation, at Mormons Bog er et guddommeligt Vidne om, at Jesus Kristus, Verdens Frelser, besøgte det amerikanske Kontinent efter sin Korsfæstelse og Opstandelse og indførte blandt Indbyggerne i den vestlige Verden Jesu Kristi Evangelium, oprettede en Organisation iblandt dem med Apostle, Profeter, Præster og Lærere, ligesom han havde gjort blandt Jøderne.

Som Missionærer og Ældster i Kirken bærer vi Vidnesbyrd om disse Ting til Jordens Indbyggere og erklærer til dem i al Oprigtighed, at disse Ting er sande.

Mange Folk tror, at de Sidste Dages Helliges Lærdomme ikke indeholder noget vigtigt til Jordens Indbyggere; men de af os, der er bleven bekendt dermed, er mere og mere over-

beviste om, at vi staar i samme Familieforhold til Verden som Apostlene i Kristi Dage. Vi siger med Paulus, at Folket i vore Dage er ligesom Folket i Kristi Dage, overtroisk og tilbeder en ukendt Gud. Ældster og Missionærer er ude i Verden for at vise dem deres Fejltagelse, og Engelen er kommen, hvilken Johannes saa flyve oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde til dem, der bo paa Jorden, til alle Stammer, Tungemaal og Folk, raabende med høj Rost: »Frygter Gud og giver ham Ære; thi hans Doms Time er kommen, tilbeder ham, som har gjort Havet og Vandenes Kilder.«

Himlens Gud, som skabte Havet og Vandenes Kilder var en personlig Gud, hvilket vi erklærer til Jordens Indbyggere, en personlig Gud, der talte til Menneskene, ikke alene for 2000 Aar siden; men »nu«, og vi bærer Vidnesbyrd af hele vor Sjæls Styrke, at Gud i disse Dage har oprejst en Profet, der har Magt og Autoritet: »Saaledes siger Herren.« Ikke for to Tusinde Aar siden, men i Dag, til denne bestemte Generation, er dette vort Budskab. Dette er vort Vidnesbyrd, og vi fryder os og er taknemmelige mod vor himmelske Fader at arbejde i hans Tjeneste, at være med til at beskære Vingaardene for sidste Gang som en Forberedelse for Kristi Komme.

DEN DANSKE MISSION.

MISSIONÆRRAPPORTEN

Rapporten for September Maaned viser, at der for de fleste Missionærers vedkommende er gjort et udmærket Arbejde i at bringe Evangeliets Lærdomme ud til Folket. Med megen Overraskelse lægger vi Mærke til, at Ældsterne Achton C. Jensen og Gunnar M. Nielsen hver især har anvendt 211 Timer i Maaneden til Skrifteuddeling, hvilket er meget paaskønnet og er sikkert enestaaende i nogen Mission.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISSION

ANKOMST AF MISSIONÆRER.

Følgende Missionærer ankom til Oslo, den 22. September 1927 med Dampskibet Frederik VIII. Henry Henriksen, George N. Anderson, Olive M. Anderson og Barn, Marie og Lorenzo W., jr.

De er beskikket til at arbejde i Oslo Distrikt.

Lorenzo W. Anderson,
Missionspræsident.

JØDERNES INDSAMLING.

Af *Charles F. Steele,* Lethbridge, Canada.
(Oversat fra »Liahona«.)

Troster, trøster mit Folk, siger eders Gud; taler kærligt til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, at dens Skyld er betalt, at den har faaet dobbelt af Herrens Haand uagtet alle dens Synder. (Esaias 40: 1, 2.)

Vi lever i en bevæget Tidsalder med overraskende Omskiftelser. Den ganske Verden synes at være i Oprør. Store Begivenheder vedrørende de menneskelige Fremskridt gaar over Jorden. De forskellige Tanker, de fysiske Tilkendegivelser af Uro og alle de politiske og sociale Foretagender er kun Vidnesbyrd om Dagens Komme; thi hvad er vel Tidernes Tegn, om ikke alle disse Ting peger henimod den velsignede Fredsregering, Verdens gyldne Tidsalder, naar Retfærdighed skal regere i Menneskenes Hjerter?

De hurtig paa hinanden følgende politiske, økonomiske, religiøse og andre Begivenheder saavel herhjemme som udenfor Landets Grænser forvilder næsten én. Nu, om vi lægger Mærke til de Begivenheder, der omtales i Dagspressen, som foregaar paa de forskellige Dele paa Jorden, da ser vi Opfyldelsen af Profetierne i den mest overbevisende Form. Iblandt de internationale Spørgsmaal, der kræver Statsmænds og Industrilederes Opmærksomhed, er ogsaa Jødernes Indsamling

til Palæstina, deres af Gud givet Land, fra hvilket de har været adskilt i saa mange Aarhundreder.

Indsamlingen af Jøderne, den systematiske Opbyggelse af det hellige Land som et nationalt Hjem for Jøderne i alle Nationer, er først og fremmest et betegnende Vidnesbyrd om det triumferende Komme af vor Herre. Forud for Kristi andet Komme vil Jøderne i Henhold til Zakarias' Profetier blive indsamlet til deres forjættede Land, og der vil han vise sig for dem paa Oliebjerget. Hvor nær denne for Juda Hus saa velsignede Time er, véd vi ikke, men at den ikke er langt borte, forstaar vi af de Begivenheder, der daglig foregaar.

Lad hele Israel fryde sig og glæde sig; thi denne er Dagen for deres Frelse. I denne Dispensation af Tidernes Fylde er der sket en Tilbagegivelse af Nøglerne til Præstedommet, indbefattende disse, der henhører til Israels Indsamling. Moses, den gamle Indsamler af Israel, viste sig i Kirtland Tempel for Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery og beseglede paa dem denne store Magt. Denne vidunderlige Begivenhed fandt Sted den 3. April 1836, og seks Aar senere blev Palæstina indviet for Jødernes Indsamling af en Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Apostelen Orson Hyde blev ved Aabenbaringens Rost kaldet til denne Mission.

At Guds Plan gaar ud paa en Koncentrering af visse Folk paa visse Dele af Jorden er saa smukt udtrykt af Apostelen Paulus i Ap. G. 17: 26, som lyder saaledes: »Og han har gjort, at hvert Folk iblandt Mennesker bor ud af eet Blod paa hele Jordens Flade, idet han fastsatte bestemte Tider og Grænser for deres Bolig.« Saaledes kan vi i denne Generation saa tydelig se de adspredte Faar af Israels Hus samles til Zions Land, Amerika; Jøderne samles til Palæstina, deres Hjemland, der blev givet til Abraham og hans Sæd som evig Arv.

Ud af den store Krig kom Jodernes Lejlighed. Forinden Tyrkerne blev fordrevet fra Palæstina af de britiske Arméer under General Allenby i 1917, maatte Dr. Chann Weizmann og andre Zions Ledere fremtvinge de jødiske Interesser i dette gamle Land; men deres Vej var klar, da Storbritannien tog

den Hellige Stad i Besiddelse, og Lord Balfour i November samme Aar udstedte den navnkundige Erklæring, i hvilken Storbritannien lover sin Hjælp til Geninstallering af Jøderne i Palæstina. Senere bifaldt de Forenede Stater og et Antal af de europæiske Stater Balfour's Deklaration, og den britiske Regering fik Mandat over Landet, hvorefter Nationernes Forbund anerkendte dette Mandat ved dets Underskrift den 24. Juli 1924.

Siden den begrænsede Genoprettelse af Palæstina som et jødisk Hjemland begyndte, har nogle mærkværdige Forandringer fundet Sted der. Af en Beretning fra Palæstinas grundlæggende Fond er følgende blevet udført.

Florerende Agerbrug er blevet oprettet.

Jerusalem er blevet moderniseret, et jødisk Universitet er oprettet og aabnet for Udvikling af jødiske Tanker og Kultur.

Moderne Forstæder og Havebyer er blevet anlagt.

Udstrakte Landstrækninger er blevet forlangt for Kolonisering. Emigrationen er blevet reguleret, og der opmuntres til at emigrere. Industrier er blevet anlagt, og et moderne Uddannelsessystem er skabt.

Det hebraiske Sprog er blevet det nationale Sprog.

Grundvolden for jødisk Selvregering er lagt.

Emigrationen foregaar stadig, hvorfor Landet om ti Aar antagelig vil have en jødisk Befolkning paa 1.000.000.

Uhyre Projekter, som hydro-elektriske Anlæg, udstrakte Dræninger og andre Foretagender er igangsat, støttet af store Kapitaler.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 302.)

Kirkemyndigheden. Kristi Kirke er i Besiddelse af virkelig Autoritet, modtaget fra Gud, og i sin Gerning repræsenterer den Gud. Kun en saadan Kirke kan appellere til Menneskets

Fornuft. En Kirke, der mangler guddommelig Autoritet, er svag og hjælpeløs. Autoritet er den sande Kirkes Prøvedigel. Forsoger den paa at handle i Guds Sted? Er dens Præstedomme i Besiddelse af retmæssig Myndighed? Guds Kirke har altid erholdt sin Myndighed fra dens Overhoved, Gud selv, saa at dens Gerning kan blive anerkendt af ham. — Engelen vandrede omkring med Adam; Gud samtalede med Abraham; Jesus personlig gæstede Jorden; Faderen og Sønnen aabenbarede sig for Joseph Smith; ja, i enhver Tidsalder, naar som helst Kirken er bleven fuldstændig oprettet, er Præstedommet blevet beseglet paa Menneskene. Kirkens Autoritet er virkelig og ægte og fuld af Kraft, hvilket er et Tegn, hvorpaa man kan kende den sande Kirke.

LYDIGHED.

Naar Præstedommet og dets Autoritet er under Overvejelse, fores ofte unyttig Diskussion om, hvorvidt det er nodvendigt at vise Lydighed mod Autoriteten. Nogle har den Idé, at de ved at vise Lydighed, giver Afkald paa deres Handlefrihed.

Naturens Hindringer. Mennesket er omringet af utallige mellem hinanden virkende Kræfter i Universet. Det kan paa ingen Maade trække sig bort fra dem. Gennem Erfaring lærer det, at Kontrol over Naturkræfterne kun kan opnaas ved at forstaa deres Love. Naar en vis Ting udfores paa en bestemt Maade, opnaas et bestemt, uforanderligt Resultat. Uden Tvivl har der ofte hos intelligente Væsener opstaaet den Tanke, at de kunde onske det anderledes, men dette er umuligt. Derfor, alt, hvad man kan gøre, er at foje sig efter Omstændighederne, erkende Naturens Indskrænkninger, og, eftersom man erholder mere og mere Kundskab, stille den ene Lov i Modsætning til den anden, indtil Hensigten med Menneskets Tilværelse er bleven opnaaet. Netop ved at benytte sig af denne fornuftige Fremgangsmaade er intelligente Væsener blevne i Stand til paa mange Omraader at beherske Naturen. Det svækker ikke Mennesket aabent at tilstaa, at Aarsags- og Virknings-Loven

i Virkeligheden eksisterer. Tværtimod, Styrke bestaar i en intelligent Underkastelse af retmæssig Indskrænkning. Lige fra »Begyndelsen« har dette Begreb været en Betingelse for Udvikling. Naar intelligente Væsener vedkender sig Loven og viser Lydighed mod samme, er det et godt Tegn paa, at de er paa Vej til Udvikling.

En aktiv Tilstand. Lydighed er en aktiv Tilstand, ellers kunde den ikke være af nogen Betydning. Lydighed staar i nær Forbindelse med Omvendelse. Ved dette Udtryk, Lydighed, menes der, at saa snart en eller anden Sandhed bliver aabenbaret for Mennesket eller paa anden Maade tilkendegivet, adlyder man den — hvilket, ifølge vor tidligere Definition, er et af flere Tegn paa sand Omvendelse. Den, der er aktiv i at sætte i Udforelse alt det, som han véd er i Overensstemmelse med Sandheden, er et lydigt Menneske. Vedkommendes aktive Lydighed mod Myndighed er grundet paa Intelligens, og jo storre Kundskab han er i Besiddelse af angaaende en eller anden Lovs Beskaffenhed, desmere beredvillig er han til at adlyde samme. Lydighed er *ikke* Uvidenhedens Særkende.

Menneskets Indskrænkning. Lydighed mod Naturens uforanderlige Love betragtes i Almindelighed som en uundgaaelig Nødvendighed. Men naar et Menneske udøver Myndighed, stiller Forholdet sig lidt anderledes. Sporgsmaalet er da: Skal et Menneske vise Lydighed mod et andet Menneske?

Hvad der maa tages Hensyn til ved Besvarelsen af dette Spørgsmaal, er for det forste, om det System, vedkommende Myndighedsperson repræsenterer, hviler paa Sandheden eller ej. Dersom det har Sandhed til Grundvold, er intelligente Mennesker nødsaget til at adlyde dets Love, selv om de udøves af et ufuldkomment Menneske.

For det andet beror det paa, hvorvidt Vedkommende holder sig indenfor sine Embedsgrænser med Hensyn til Udøvelsen af sin Myndighed i bemeldte Organisation. Dette Punkt kan man altid forvisse sig om ved simpelthen at fremlægge Sagen for de bestaaende Myndigheder i Kirken, der afgør saadanne

Sporgsmaal. Med Undtagelse af det øverste Præsidentskab har enhver Embedsmand i Kirken en begrænset Jurisdiktion.

For det tredie beror Lydighedssporgsmaalet paa, enten den Sag, man anvender Myndighed paa, i det hele taget vedrører Kirkens Disciplin eller ej. Ingen Embedsmand i Kirken har nogensinde Myndighed udover Kirkens Anliggender. Al yderligere Myndighedsudøvelse bør kun fremkomme i Egenskab af Raad, og endda staar det det enkelte Kirkemedlem frit for efter eget Skon at antage eller forkaste samme. Dersom disse tre Betragtninger kan besvares bejaende, maa det fremadskridende Menneske finde sig i at vise Lydighed. Dersom derimod Svaret er benægtende, bør man ikke adlyde, men Sagen skal da stilles for den retmæssige kirkelige Domstol til Afgørelse.

De Indskrænkninger, Mennesket er underkastet ved Udøvelsen af den Myndighed, der skriver sig fra evindelige Love, er lige saa tvingende som andre Indskrænkninger i Naturen, fordi de hører det samme Hele til.

Lovens Liv. Lydighed er simpelthen en Efterfølgelse af Sandheden. Dersom man ikke gør Brug af Sandheden, er denne uden Værdi for Mennesket. Lydighed begynder i det Øjeblik, Sandheden tages i Brug. Baade Mennesket og Kirken, som han tilhører, er aktive Organismer, interesserede i Fremgang. Naar Sandhed bliver dem overrakt, bør Løfter om at anvende samme kræves af dem; thi ellers blev jo alt værdiløst og uden Betydning. Kun Væsener, som underkaster sig Loven, er fremadskridende. Af den Grund forlanges der af Mennesket et Løfte for hver Gave, der skænkes ham, og sædvanligvis udtales den Straf, der vil følge Tilsidesættelsen eller Misbrugen af den. Lydighed mod Sandheden betyder Fremgang, Tilsidesættelse af Sandheden medfører Tilbagegang.

Ulydighed. Ulydighed kan være enten aktiv eller passiv. Passiv Ulydighed bestaar i ikke at gøre det, der skulde gøres; aktiv Ulydighed er at gøre det, der ikke skulde gøres. Begge kan være lige skadelige. Hvad der er af største Betydning med Hensyn til Ulydighed, er dette, at den svækker og til sidst øde-

lægger det Menneske, der ikke adlyder Loven. Ulydighed og Synd er ensbetydende.

Kirken, der betyder noget. Den eneste Kirke, som er værd at nævne, er den, der er i Besiddelse af en Autoritet, hvis Grundlag er Intelligens og Sandhed. En saadan Kirke er i Stand til at kræve en intelligent Lydighed af sine Medlemmer. I en saadan Kirke kan man med Lethed rette paa mindre Misforstaaelser. Kirkens Love indrømmer Mennesket en absolut personlig Frihed. Det samme er Tilfældet i hele Naturen udenfor Kirken. Naturens Love sikrer Mennesket fuldstændig Frihed. Den største Frihed, Mennesket kender, skriver sig fra Lydighed mod Loven. Den værste Straf, som man kan tænke sig, kommer som Følge af, at man modsætter sig Loven. Denne Proposition holder Stik, baade hvad der angaar Kirken som et Samfund af Hellige og med Hensyn til den enkelte Person.

(Fortsættes.)

ZIONS SØN!

Mel.: Høje Nord —

Zions Søn, stem Din Sang,
højt som Klokkens Malm den lyde,
vil Dit unge Hjerte fryde,
naar den stiger over Vang.
Under Solens gyldne Flamme
som et Brus dens Toner gaar,
spreder over Jorden Bud om evig Vaar.

Som et Fos, fuld af Id
springer ud hver lødig Tanke,
og naar Hjertet stræbsomt banke,
sejrer de med Magt i Tid.
Ej har Bjergets gyldne Aare
denne Glød, som solrigt Ord;
endnu kort, og Lysets Glans er om vor Jord.

Zions Søn, alvorsfuld
ruller mod os Tidens Stromme,
men med Vilien fast i Tømme
skal den ej os slaa omkuld.
Lad os rejse Haabets Skanse,
Enighed gør stærke Baand;
engang hviler Septret i den rette Haand.

Zions Søn, løft Din Sang —
under Zions Tempelbue
skal Du føle nidkær Lue,
og Dit Ord faa ukendt Klang.
Intet rokke kan en Klippe,
byg Dit Hus paa Klippegrund,
Tvivlens kolde Bølge knuses fra den Stund.

Zions Søn, Slægters Baand
knyttes fast af Broderfreden,
Jorden blomstre skal som Eden,
ledes fast af Herrens Haand.
Snart et Timeglas udrinde —
Morgenstjernen Skyen brød,
leder Sjælen fri fra Syndens Følge: Død.

Zions Søn, Vaarens Gry
skal som Lynets Flamme skinne,
hild den Døden overvinde
og mod Morgenstjernen fly.
Hvid, som Bjergets høje Tinde,
vil om Livets Fyrste staa
de Udvalgte, og til Herrens Hvile gaa.

Zions Søn, tak Din Gud,
som gav Aand og Visdoms Nemme,
at Dig selv Du kan forfremme,
naar Du lyder Pagtens Bud.

Stige skal af dunkle Grave
Sjælen mod en evig Vaar;
rygt Dit Kald, at Du blandt Zions Ældster staar.

V. P. Møller-Nielsen.

SØNDAGSSKOLENS NADVERVERS OG KORLEKTIE FOR OKTOBER 1927.

Nadververs:

Jeg kommer til dig helt angerfuld,
Jeg føler din Kærlighed for mig;
I dette Sakrament kære Frelser.
Jeg altid ihukommer dig.

Korleklie:

Salige er de, som stifte Fred; thi de skulle kaldes Guds Børn. Math. 5: 9.

Men Peter sagde til dem: »Omvender eder og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave. De, som nu gerne annammede hans Ord, bleve døbte; og der vandtes samme Dag henved tre Tusinde Sjæle«. (Ap. G. 2: 38, 41.)

Ihukommer Tro, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, broderlig Kærlighed, Gudsfrygt, Gavmildhed, Ydmyghed og Flittighed. (Pg. Bog 4: 2.)

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.